

— Не, но ми дойде на ума, че същото пристрастие се упражнява и отъ полицията—къмъ други кучета, и то бѣсни!

— Ти зафана съ алегорий, Беровичъ!

— Гоните и фащите кокошаритѣ, а единъ Яко разбойникъ оставяте свободенъ да разбойничествува и убива... Немà мислите, че Яко разбойникътъ не съществува вече?

Градоначалникътъ се изсмѣ грѣмко.

— О драгий Беровичъ, много късно се пробуждашъ. За Яка ли питашъ? Той, ако се не лъжа, прѣди три години и нѣщо си, видѣхъ го въ Черната-Джамия, какъ иска да литне къмъ небето, но увисна на единъ метръ надъ земята. Пò-високо не отиде...

— Вий убѣсихте вратътъ му, а душата му остана въ София. Тя сега въ другиго живѣе. Азъ знамъ единъ новъ Яко, единъ другъ убиецъ пò-страшенъ — и не въ Рила вече,—когото още полицията не е фавала, а законътъ е безсиленъ да прикачи на вжжето.

— Кой е този господинъ, напримѣръ?—попита градоначалникътъ, като още не знаеше какъ да земе Беровичевитѣ думи.—Сериозно ли говоришъ? Или майтапишъ се?

— Вие се майтапосвате, господинъ градоначалникъ! Азъ ви обаждамъ за единъ опасенъ разбойникъ, вие си пиете бирата спокойно. Това е осждителна небрѣжностъ! отговори Беровичъ, чието лице пазеше пълна сериозностъ.

Градоначалникътъ го изгледа въ недоумѣние.

Тоя разговоръ бѣше привлѣкълъ доста любопитни.

Нѣкои фанахъ да фърлятъ подигравки на смѣтка на градоначалника.

Нѣму му стана неловко. Беровичъ го поставяше въ трудно положение. Той стана отъ масата си и се обърна съ строгъ видъ къмъ Беровича:

— Господинъ Беровичъ, вие може-би имате желание да се гаврите!

— Ни най-малко! азъ правя доносъ!